

PETŘÍN BRZY RÁNO V ZÁŘÍ

I.

Z jitřních svahů, když mlhy jsou smyty, když
tenkou vrstvou sterility zapráší je mráz,

v křoví cosi cukne se, nechce tuto paralýzu. Poručí
hemžení obtíženého hmyzu, sladkou pomstu
spéká, úplné cik cak punčové řezy,

ale ty já nemusím. Já na té mezi bral bych z nich
jen rum – a jím v krvi poředil fejkové *Te Deum*, jež
mi sedlo na stoličky a nijak ho nevyskřípu,

vlastně mám plné zuby asi všeho, v tomto
bizarním pohanském videoklipu. A to ještě
nezačal den, z jitřních svahů teprve mlhy jsou
smyty.

II.

Přesto si mě považují. Demaskují paralelní město,
krajinu dělenou na byty, z nichž jeden byl by můj,
demonstrují širé, kypré polnosti nevěřících
Tomášů, Janů, Petrů,

a prý jaký živel vzpomenu si, ten mi bude vpleten
do vlny, do vlny svetru údajně z beránka – až mě
můj vnitřní chlad, tak zvláštní, zcela cizí od mrazu,
až vyrazí mi z ruky verzatilku a ta v saltech do
vzduchu načmárá: Je-li tu něco bílé, čisté
a nevinné, pak jen tvá další, prázdná stránka.

III.

Dobře, už ani slovo. Pokleknu, ale jen proto,
abych v trávě našel tu zapadlou tužku, a vrátím se
domů. Zapnu si televizi, s tolika programy pod
palcem nějak dožiju.